

J. E. Bogomil:

Božična pomlad.

Stari oče Komar je bil sam v hiši. Mlajši njegov rod se je ves mudil pri delu, najmlajši se je pa zabaval na snegu. Zakaj zima je bila, in priden kmet tudi pozimi ne počiva rad, in zdravega otroka tudi zimskega mraza ni strah.

Sam je bil stari Komar v hiši, in dolg čas mu je bilo. S toplega zapečka je pristopical k oknu in pogledal ven.

Kakor da vidi v ogledalu svojo mladost! Ravno tak je bil on tiste dni, kakor so danes mladi Komarčki. Mlad, poškočen in vedno vesel. Kričal je in vpil, skakal in se spotikal, padal in se pobiral, pa še drugim pomagal v sneg. Zeblo ga je, a ni se zmenil ne za sneg ne za mraz.

Sani je imel, nove sani, okovane, in gladko so tekle, da je komaj čutil, če se res premikajo. Svojo sestrico je vozil — zdaj že čaka vstajenja pri farni cerkvi svetega Jurija. On je bil konj, sosedov Miha — v Ameriki ga je zasulo, tako so pravili! — je bil pa voznik. Enkrat ga je prehududo ošvrknil z bičem, on ga je pa tudi dosti hududo brnil. In mislil je, da po pravici: saj je bil konj!

Kje so zdaj tisti dnevi, kje njih moč in življenje! Koliko bi danes dal zanje, za eno samo uro tistih lepih dni! A vse je samo spomin...

In vendar! Še enkrat bi bil rad mlad, še enkrat otrok med otroki...

Na palico se upre, na ukrivljeno in močno okovano družico svojih starih dni, pa kožuh si ogrne. Kosmat je znotraj in gorak, zunaj pa gladek in bogato obšit z živordečimi rožami.

Še njegov oče ga je nosil, in njegovimu sinu bo še tudi lahko služil, tako je trden. Kar v kožuh, pa ven na vežni prag!

Še enkrat — morda zadnjič? — si hoče od blizu ogledati pomlad življenja. Zdi se mu včasih, da že smrt kleplje koso zanj in nebeški ključar že rožlja s ključi in ga priganja, naj sklene račune. Oj prav je, da ga priganja! Starosti se je resda že naveličal; njegov duh hrepeni po mladosti.

Zato pa vsaj ven na prag, da se oči nagledajo in srce napije še enkrat mladosti in pomladi vsaj božične, če morda res ne učaka več veliko-nočne.

V spominih.